

dede dette. Han sagde, at jeg havde ikke Ret til at stille mig paa den Maade, jeg gjorde, for det første, fordi jeg ikke personlig var uangribelig. Det er den Slags halve Angreb, som karakteriserer sin Mand. Jeg skal ikke svare mere paa det. Det ærede Medlem gaar ud fra, at naar der mod en Mand bruges plettede Vaaben, maa Manden selv være plettet. Det er en fejl Slutning. Naar der fra et Partis Side udsendes den Slags Smædeskrifter som de, vi her have faaet omdelt i disse Dage, er det ikke et Vidnesbyrd om, at den vedkommende, det rettes imod, er plettet, men et Vidnesbyrd, der virker til en helt anden Side.

Det andet Bevis, som det ærede Medlem anførte for, at jeg ikke havde Ret til at stille mig saaledes, som jeg gør, gik ud paa, at jeg havde tidligere udtalt mig paa en anden Maade i Forsvarsspørgsmaal, end jeg nu gjorde. Ja, det er sandt, det indrømmer jeg. Forholdene ere blevne meget forandrede i den Tid, jeg har siddet paa Rigsdagen. Jeg er ikke af dem, der mene, at man skal blive staaende uden at tage Hensyn til de faktiske Forhold baade i vort eget Land og i Landene omkring os. Jeg har faaet en noget anden Opfattelse af, hvad der kræves til Opretholdelse af vor Neutralitet, end jeg havde for en Del Aar siden, og det har jeg ikke lagt Skjul paa. Jeg har baade i denne Sal og udenfor forud for Valget fremhævet den store Forskel, der er, og fremhævet, hvad der gjorde det nødvendigt for os nu at bevilge flere Penge end hidtil. Det er ikke, fordi vi have en indre Trang dertil, langt fra, vi ville meget gerne have det saaledes, at vi kunde være komne ned paa lavere Udgifter, saaledes som vi ogsaa tidligere have ønsket det, men Nødvendigheden har drevet os til baade tidligere at bevilge mere og til at gaa ind paa det Forslag, som vi mene, det er vor Pligt at fremsætte for vort Lands Skyld. Det ærede Medlem kan have Ret i, at jeg ikke nu udtaler mig paa samme Maade, som jeg gjorde for nogle Aar siden. Men ud fra dette har det ærede Medlem aldeles ikke Ret til at sige, at jeg ikke kan staa paa det Standpunkt, som jeg nu staa paa.

Mit Standpunkt er fuldt forsvarligt. Det kan det ærede Medlem ikke afvise

ved de Betragtninger, han gjorde gældende. Thi de Betragtninger, han gjorde gældende, var i Virkeligheden de Betragtninger, som vi hørte forud for 1879, i 1879 og efter 1879, de ere fuldstændig de samme. Det ærede Medlem har nemlig ikke den Egenkab, at han skifter sine Anskuelser, eftersom Forholdene rundt om os forandre sig. Det ærede Medlem stiller sig ganske paa samme Standpunkt, som han gjorde den Gang, til Trods for, at Forholdene ere saa enormt forandrede, som de ere blevne fra 70'erne til nu. Den stærke Spænding mellem England og Tyskland fandtes ikke den Gang. Da var der Spænding mellem andre Magter. Dernæst ere ogsaa de strategiske Forhold blevne betydelig forandrede fra 70'erne til nu. Der er sket store Forandringer i Forholdet mellem England og Tyskland, saaledes ved Gennemførelsen af Kielerkanalen. Der er sket store Forandringer ved, at Krigsmateriellet er anderledes end den Gang, ved, at Krigsskibenes Størrelse er forandret, og der er sket en enorm Fremgang paa andre lignende Punkter siden 70'erne. Dernæst — det lægger jeg ogsaa megen Vægt paa — kan man ikke se bort fra saa betydelige politiske Afgørelser som Traktaterne om Nordsøen og Østersøen. Dette har ogsaa betydelig forandret Stillingen. Desuagtet staaer det ærede Medlem paa samme Standpunkt som den Gang, og han fremsætter sine Meninger meget paradoksalt. Han siger, at det nuværende, det, vi have, er intet Forsvar. (Afbrydelse). Jo, det har det ærede Medlem sagt flere Gange, og jeg tillader mig at sige, at det er et Paradoks.

Det nuværende, det, vi have, har sine Mangler, og disse Mangler springe betydeligt i Øjnene med Hensyn til Søbefæstningen og Kystbefæstningen. Derfor gaa vore Forslag ud paa at rette disse store Mangler paa disse Punkter. De springe ogsaa tydeligt i Øjnene med Hensyn til Hæren. Ja, deri er der et Punkt, hvor jeg kan give det ærede Medlem Ret, for det ærede Medlem skal have Ret, hvor han har Ret. Saa vidt jeg erindrer, protesterede det ærede Medlem allerede i 1894, da vi fik Hærløven, og mente da, at den Hær, vi da dannede — naar jeg siger: vi, mener jeg altsaa Rigsdagen, jeg var ikke med i den Forstand, at jeg stemte derfor —, blev